

DAVANT DEL CONGRES

Dintre breus dies — el 21 del corrent — es celebrarà el Congrés de les nostres Joventuts. Per a nosaltres, homes que hem viscut la vida d'ESTAT CATALA a través de totes les seves fases, és d'una importància cabdal la celebració d'aquest, puix que en ell sentarem la nostra posició netament nacionalista i revolucionària. Anem al Congrés amb el cor obert a tota esperança i fretosos d'aportar el nostre gra de sorra a la gran obra que bastirem.

Assistirem al Congrés i parlarem! Si, parlarem i aclarirem la veritat del 6 d'Octubre. Han tirat massa llot damunt nostre i cal que ens el treiem, per tant acusarem el causant o causants, per més alts que estiguin, ensem que organitzarem la nostra manera d'ésser i marcarem una pauta a seguir.

Ja veieu, doncs, si n'és d'important el nostre Congrés, puix que d'ell depèn el nostre esdevenidor. La depuració, però, que hem de portar a cap en el Congrés no ha d'acabar en els fets d'Octubre; és necessari que sigui més profunda. Cal acabar, amb aquesta política de «capelleta» que encara avui —dissortadament— existeix a la nostra organització i tant de mal ens fa. Cal foragitar aquests que, sota mà, burxen continuament per tal de sabotjar l'obra que hom pensa portar a cap; aquests que quan no poden criticar la tasca que hom realitza perquè és perfecta cerquen nícieses que puguin entrebancar la realització del moviment. Si us fixeu bé, veureu que tots els que empen aquesta manera d'obrar són gent que no han viscut el nostre moviment. Sobren també a la nostra organització aquests que amb desigs de càrrec militen entre nosaltres i no marquen una posició netament d'ESTAT CATALA. És necessari que fixin la seva posició. Són o no són d'ESTAT CATALA? Nosaltres per la nostra part hem marcat la nostra a tothora; som nacionalistes, acceptem el programa elaborat a l'assemblea de Sant Andreu — mentre no n'hi hagi d'altre — i el nostre únic símbol és la

bandera estellada. Tot el qui no pensi així, no accepti els nostres punts de vista, o s'apropi sota una altra bandera que no sigui l'estellada, sobra als nostres rengles i cal foragitar-lo.

Quan haguem portat a fons aquesta depuració, contribuïrem a l'organització del nostre programa amb totes les nostres forces, procurant que aquest es radicalitzi en alguns aspectes com són el nacional i el social. L'orientarem cap allà on creiem que hi hagi les màximes garanties de triomfar, procurant acoblar els nostres pensaments a una desició comuna.

Es necessari que deixem de banda petites diferències que podem tenir entre nosaltres i anem al Congrés formant una compacta pinya. S'imposa avui, més que mai, la disciplina. Siguem disciplinats i acatem els acords del Congrés. Penseu que és el que vol la majoria i per tant és just que s'acati. Que no es doni el cas dels que sempre estan descontents i si hom no dona la solució que ells volen, desvirtuen l'obra que els altres pensen realitzar. Si hi hagués algú que, després de la nostra crida, assistís al Congrés i no solament rebutgés els acords presos allí, sinó que també, per tal de fer-se un nom, falsegés la nostra manera d'ésser o procurés fer quelcom pitjor, ha d'ésser considerat un arribista i un traïdor al moviment d'emancipació nacional. Per a ell el menyspreu de tots els patriotes.

Siguem disciplinats i triomfarem. Donem una sensació de disciplina i demostrarem a aquesta gent que continuament ens ha difamat, que ESTAT CATALA és més fort que mai, que els seus atacs injustos no han servit per a res més que per anular-se políticament ells mateixos i que damunt de totes les seves desferres, ESTAT CATALA resorgeix com una nova au fènix aixecant el vol cap allà on no existeixen aquestes vils maniobres i que ens ha de portar al triomf.

ANTONI CUBERES

FRONT POPULAR

Amb motiu de l'elecció del nou President de la República s'han posat de relleu les primeres divergències existents en el front popular. La petita burgesia manifesta les seves contadiccions al no saber concretar la seva posició davant d'una sèrie de problemes plantejats, particularment en l'aspecte nacionalitari i social. Catalunya espera que li sigui traspassat el servei d'Ordre Públic. El «Full Oficial» dirà millor que nosaltres com es troba la situació en aquests moments.

«Socialistes i comunistes acullen el resultat de la votació amb visques i tornen a cantar *La Internacional*. Els republicans repliquen amb visques a la República. Aquells aixequen els punys i els republicans aplaudeixen amb entusiasme. El poc públic de les tribunes s'uneix als aplaudiments, i així transcorren alguns minuts. És evident l'existència d'un rept entre els republicans i grups proletaris. No amaguen la seva indignació els republicans, i per això posen més entusiasme en els seus visques. Els proletaris continuen amb els punys enlaire i, més que cantar, criden *La Internacional*.

Ens hem oblidat de consignar que quan el senyor Jiménez de Asua va interrompre la sessió per absentar-se de la mesa i esperar a donar compte del resultat dels vots, els grups proletaris abandonaren els seients cridant U. H. P. i visca Astúries, mentre els diputats republicans insistien en aplaudir Els de l'Esquerra abandonaren la sala cantant *Els Segadors*.

Es evident, doncs, que la posició crítica de la Joventut d'ESTAT CATALA no pot ésser espectador. Cal que el Congrés defineixi bé la seva situació i desfaci l'atmosfera confusional que podria subsistir de no prendre una posició terminant tant en l'aspecte nacional com en el social.

No hem d'oblidar que som una joventut nacionalista i revolucionària.

EN VIGILIES D'ESDEVENIMENTS

Si una qualitat ens reconeixien els adversaris als qui, com nosaltres, hem mantingut el caliu del foc de l'ideal, era la persistència i la continuïtat de les nostres campanyes en el transcurs dels anys, no obstant les defecions sofertes i les reials o aparents millores obtingudes.

Entenim i entenem que l'oportunisme, que avui sembla imperar en les altes esferes de la política catalana, era, i és, una deformació dels nostres ideals. L'egoïsta i el materialista ni tan sols s'atreveix a voler figurar en els nostres rengles. Els qui no volien recordar el passat i els qui no tenien confiança ni fe en l'esdevenidor, els qualificàvem d'arribistes.

Avui, no. L'emoció del moment; l'afany de cada hora; l'avui fem i demà veurem, impera en el pensar dels nostres governants i dels que es presten a ésser els seus substituents.

El no voler afrontar una situació; l'aplicar l'actual sistema, avui tan en boga, de donar temps al temps, és qualificat de clara visió política i de prestigiós pensament.

Cal sortir al pas d'aquest mal entès. S'apropen uns moments en què serà necessari definir-se. O amb els uns o amb els altres.

D'un costat, els que tenen un passat vergonyós, un futur no gens clar, però una situació actual preponderant.

Amb nosaltres, una continuïtat de pensament, una rectitud de procediment i una fe cega en l'esdevenidor.

Aparentment, sembla que nosaltres portem les de perdre. Anem a provar-ho. Quan? Més aviat del que uns voldrien i tan aviat com els que desitjant-ho ho esperen.

Però convençuts i segurs de guanyar.

HA PASSAT UN ASSASSI

La premsa d'aquests dies ha publicat la nova de la detenció en una fonda del carrer Ample del tinent d'infanteria Rafael Florit de Togores. — El tinent Florit arribà (?) de matinada a la fonda esmentada. Abans d'ell hi havia anat una senyora amb un nen a llogar una habitació, manifestant que el senyor arribaria cap a la una de la matinada. — I així fou. El senyor, que era el tinent Florit un dels assassins a Astúries del periodista Sirval arribà amb un cotxe. Portava unes maletes, maletes que han desaparegut, i semblava molt interessat en què no es sabés què hi portava. Passaren la nit a la fonda i a la tarda d'aquell dia sortiren el tinent Florit i la senyora. Tornaren cap a la matinada i es trobaren amb què l'amo de la fonda havia tancat l'habitació que ocupaven i no estava disposat a obrir-la si no li ensenyaven la documentació. — Florit s'indignà i enlloc de treure la documentació que li era demanada tragué una pistola de la butxaca amb la que amenaçà el fondista. Aprofitant la confusió, la senyora i el nen agafaren les maletes i marxaren. Florit fou detingut per uns hostes i lliurat a la Policia. Ara bé: Segons el comunicat de la policia el tinent Florit «fou lliurat al jutjat de guardia». S'ha demostrat, però, que aquest subjecte no estava ni havia estat detingut gaire estona i, segons sembla, s'ha perdut la seva pista. — Hom es pregunta què havia vingut a fer a Barcelona l'assassí de Sirval. Nosaltres relacionem l'atemptat contra els nostres amics Miquel i Josep Badia amb el sojorn a la nostra ciutat del tinent Florit. — Un home que fa anar a llogar una habitació per una senyora que manifesta que el seu marit hi anirà cap a la una; que quan li demanen la documentació amenaça amb una pistola i que fa marxar la senyora i el nen amb les maletes, és molt misteriós. Però el fet de què aquest home hagi estat posat en llibertat amb el pretext de què «està malalt» i han de de practicar-li una intervenció quirúrgica, és més misteriós encara. — Per quins motius, el Sr. Fernández Cavada, Juge de guardia aquella nit, el posà en llibertat? — Per què no se'l detingué per la tinença d'arma? — Si el tinent Florit no està en actiu, no té dret a usar-la. — I si està en actiu, ¿per què no es deté un subjecte que ha desertat del seu lloc a Manresa, al batalló de metralladores n.º 4, segons fotografies del document on es demostra així, autoritzat per la signatura del coronel o tinent-coronel de l'esmentat batalló? — És que un soldat que deserta, si cau en mans de l'autoritat, mereix càstig i en canvi un oficial que comet el mateix delictes se l'ha de posar en llibertat perquè se l'hi ha de fer una operació? — I a un ciutadà que porta una pistola sense permís si és detingut se'l condemna i a un subjecte,

assassí per més senyes, se'l posa en llibertat i, potser fins i tot, es fa formar la guàrdia per retre-li honors? Per què tot això?

Sabem que la Justícia està en mans, salvant poques excepcions, dels monàrquics i feixistes, però jutgem intolerable que a persones (?) dels antecedents del senyor Rafael Florit i Togores no se'ls doni el seu mereït.

Hem dit que ens semblava molt sospitosa la presència a Barcelona d'aquest individu. Malgrat que sembli que hi havia arribat la setmana passada, nosaltres creiem que hi estava des de feia més dies. — ¿Per què el Sr. Vilalta i Vidal no fa investigar sobre si aquest individu ha tingut participació, directa o indirecta, en l'assassinat de Miquel i Josep Badia? — Nosaltres creiem que potser s'esbrinaria quelcom interessant relacionat a aquest afer. — S'esbrinaria, naturalment, si per part de la Justícia i de les autoritats hi han desigs veritables de trobar els autors de l'assassinat de Josep i Miquel Badia.

FRANCESC J. ZAMORANO

L'any 1933 va ésser expulsat d'Esquerra Republicana de Catalunya el senyor **Joan Lluhi i Vallescà**, junt amb altres amics seus.

Era aleshores President de la Generalitat i del partit, l'honorable Francesc Macià.

Joan Lluhi ha estat nomenat ministre del Govern espanyol en representació d'Esquerra Republicana de Catalunya.

¿Pot dir-nos algú si el partit ha aixecat l'expulsió que planava damunt del senyor Lluhi i altres companys?

¿Pot algú dir quan el senyor Lluhi, que avui representa l'Esquerra al Govern d'Espanya, ha estat admès dins del partit del qual fou expulsat a mitjans de l'any 1933?

Si bé com a nacionalistes radicals que som, lamentem, per segona vegada que els homes que regeixen càrrecs en el Govern de Catalunya, no sàpigen mantenir llur dignitat i abandonin a la primera «oferta» un honorós càrrec en les Institucions catalanes per un altre d'Espanya, en el cas concret de l'espanyolista Lluhi ho celebrem.

Preferim tenir-lo enfront que al nostre costat mirant-lo de reüll. També ho deu entendre així l'Honorable Sr. Companys quan, segons les nostres notícies el nomenament del flamant ministre de Treball ha estat per indicació expressa de l'Honorable President.

★

A darrera hora llegim a la premsa, que ha estat nomenat Sots-secretari de Treball a Espanya, el diputat del Banc de la Propietat, Sr. Joan Casanellas. Sense comentaris, per avui.

TRIBUNA LLIURE

Proper el Congrés de les Joventuts d'E. ESTAT CATALA, el Comitè Organitzador demana, dels militants, iniciatives sobre diversos aspectes i particularment el Nacional; és que ESTAT CATALA pot seguir una altra conducta que la Nacionalista, proclamada pel nostre president i cabdill etern, Francesc Macià? sens dubte que no.

Tots sabem la posició pseudo-federalista d'E. R. de C.; ¿pot, ESTAT CATALA, seguir aquesta posició contrària al sentit estricte de Catalunya Nació? ni val la pena de contestar-ho.

Si E. R. de C. accepta la doctrina pimar-galliana, ESTAT CATALA no pot ésser per més temps la joventut d'aquest partit i, per contra, ha de seguir el seu camí envers la fita marcada:

PROCLAMACIO DE LA REPUBLICA CATALANA!
INDEPENDENCIA ABSOLUTA DE LA PATRIA!

Amb una Esquerra netament nacionalista: JOVENTUT D'ESQUERRA ESTAT CATALA!

Amb una Esquerra federalista: JOVENTUT NACIONALISTES D'ESTAT CATALA!

Per una Catalunya lliure, aquest és el nostre deure.

ANTONI GASULL